

Tracy Anne Warrenová

V posteli
starého
mládenca

Tracy Anne Warrenová

V posteli starého mládenca

Vydať Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
The Bed and the Bachelor,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books,
an imprint of HarperCollinsPublishers, New York 2011,
preložila Diana Ghaniová.

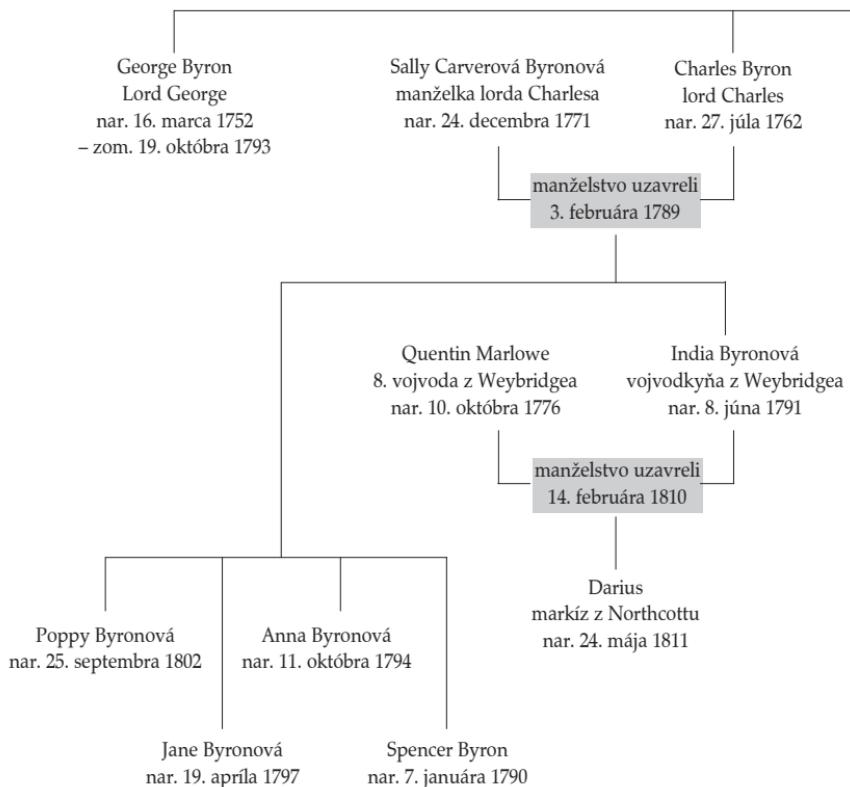
Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleneho dejania. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

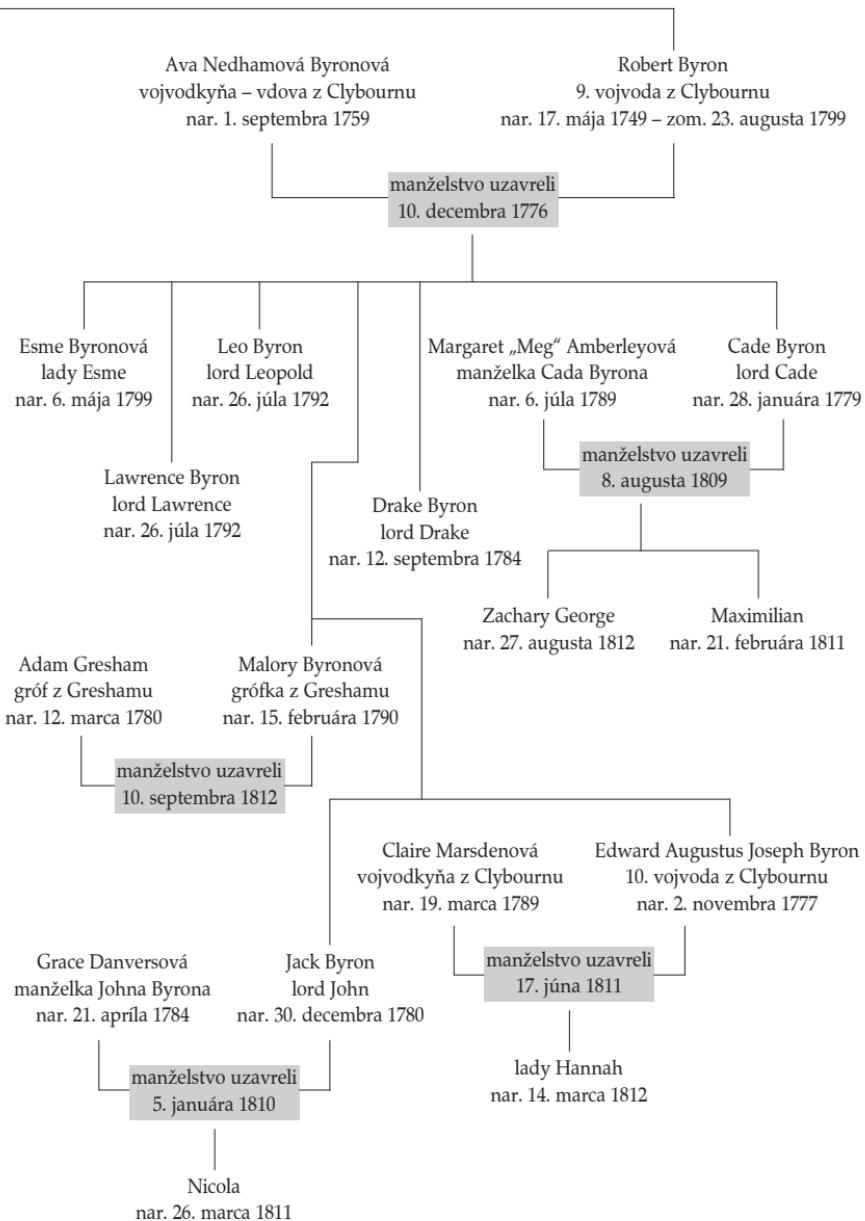
Copyright © 2011 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1799-2

*Každý príbeh je plodom vytrvalosti,
predstavivosti a lásky.
Tento venujem úžasným fanúšikom,
ktorí si ho užijú spolu so mnou.*

RODOSTROM RODINY BYRONOVCOV

1

Londýn, Anglicko

April 1813

Lord Drake Byron rázne vošiel do pracovne, utierajúc si kriedový prach do bielej hodvábnej vreckovky. Prišiel rovno z dielne, kde ešte pred chvíľou formuloval svoju najnovšiu matematickú teorému. Z práce ho však vyrušil majordóm, ktorý mu prišiel bezočivo pripomenuť, že naňho už takmer hodinu niekto čaká.

Zadíval sa na chrbát ženy v čepci a jednoduchých tmavomodrých šatách. Sedela na stoličke pri pracovnom stole vystretná ako pravítko. Má právo byť podráždená, lebo musela tak dlho čakať. Na druhej strane, čakanie predsa patrí k životu každého sluhu, či nie?

Ak sa rozhodne zamestnať ju ako svoju domácu, musí si zvyknúť na jeho nestále a nepredvídateľné správanie. Okrem toho musí mať silnú povahu, aby v nej občasné neúmyselné výbuchy pri jeho experimentoch nevyvolali strach a hrôzu. V minulosti od neho odišlo už viacero slúžok. Niektoré dievčatá boli príliš krehké – nezniesli hluk a štipľavý pach, ktorý sa z času na čas šíril po celom dome.

Matka sa ešte vždy bála, že vyhodí do vzduchu aj sám seba, ale za tie roky sa aj so zvyškom rodiny zmierili s jeho záujmami a výstrelkami a vzdali sa pokusov nejak ho zmeniť. V súčasnosti však mama nemala dôvod na obavy, keďže sa s vášňou oddával teoretickej matematike, nie novým vynálezom.

Na dnešný pracovný pohовор však nechcel meškať. Vlastne

nikdy nemeškal úmyselne. Ibaže niekedy sa tak zahľbil do práce, až celkom zabudol na čas.

„Ospravedlňujem sa, že ste museli čakať.“ Obišiel stôl a sedol si. „Nemohol som odísť od práce.“

Ani nezdvihol zrak a začal listovať vo vysokých stohoch dokumentov na leštenom stole z orechového dreva. Napokon spomedzi nich vytiahol jedinú stránku.

„Pracovná... hm... agentúra mi poslala váš životopis, pani... Greenwayová,“ pokračoval, pohľadom klížuc po papieri. Ešte vždy nezdvihol zrak. „Zatiaľ som nemal čas do hĺbky preštudovať všetky podrobnosti. Čo keby ste mi prezradili niečo o sebe? Predpokladám, že ste so sebou priniesli odporúčania.“

„Áno, pane,“ odpovedala jemným zvonivým hláskom, ktorý mu pripomenal vtáči spev, letný vánok a – ktovie prečo – vyhriatu posteľ a pokrčené prikrývky po vášnivom milovaní. „Tu sú.“

Po chrbte mu prebehol mráz. Zdvihol zrak a vytreštil oči. Čakal bučiatú materinskú paniu v strednom veku, podobnú predchádzajúcej domácej. Táto žena však nebola stará ani bučiatá a ničím nepripomínaла jeho matku. Ani žiadnu inú matku, akú kedy videl. Práve naopak, pomyslel si pri pohľade na jej štíhlú postavu a mladistvú tvár.

Koľko má rokov, dočerta?

Sklopil zrak a znova preletel dokument.

Meno: pani Anne Greenwayová

Rodinný stav: vdova

Vek: 29 rokov

Dvadsaťdeväť? Ako môže mať táto mladá žena sediacu oproti o rok viac ako on? Keby to nestálo na papieri, neveril by tomu. Bol by presvedčený, že sotva vyšla zo školy. No určovanie veku druhých ľudí je istotne nepresná veda. Presne ako hodnotenie vzhľadu. Neoplývala sice klasickou krásou, ale bola nepopierateľne príťažlivá. Bola... plná života. Mala smotanovú pleť, výrazné lícne kosti, hladké broskyňové líca, srdcovitú tvár, žiarivé svetlohnedé oči s dlhými mihalnicami, dlhý

rovný nos a plné ružové pery, ktoré vyzerali ako stvorené na to, aby ich niekto pobozkal.

Najväčšmi ho však prekvapili jej vlasy, ktoré si nemilosrdne zapletla a vypla do uzla pod čepiec. Ak dobre videl, hrali všetkými jesennými farbami od najtmavšej hnedej po teplú červenú a zlatistú. Boli však pretkané veľkým počtom šedivých pramienkov, ktoré sa leskli ako vzácné striebro.

Už šedivie, začudoval sa.

Možno má naozaj dvadsaťdeväť rokov.

„Môžete sa sám presvedčiť, že všetky sú pozitívne,“ odvážila sa dodať tým svojím jemným hlasom. Predklonila sa a podala mu hrubý krémový pergamen, ktorý zvierala v drobnej rúčke v tmavomodrej rukavici.

Zamračil sa, natiahol ruku, rozložil pergamen a začítal sa doň.

„Vidím, že máte vynikajúce odporúčania,“ povedal. „Naposledy ste pracovali pre rodinu Donaldcov v škótskom Armadale. To mesto nepoznám. Kde sa nachádza?“

„Celkom na severe na ostrove Skye.“

„Aha. Prečo ste odišli?“

Slabo sa zachmúrila.

„Rodina... sa rozhodla emigrovať do Ameriky, podobne ako mnoho iných škótskych rodín. Nechcela som ísť s nimi.“

„Vy nie ste Škótka.“ Vyznelo to skôr ako konštatovanie než otázka. „Máte anglický prízvuk. Ak sa nemýlim, pochádzate zo severozápadu Anglicka.“

Zaskočilo ho, ako kultivovane sa vyjadruje. Keby o nej nič nevedel, považoval by ju prinajmenšom za príslušníčku nižšej šľachty. No vyššie postavení sluhovia sa často zbavujú prízvuku, aby mali v živote viac príležitostí.

Prekvapene zdvihla oboče. „Áno, máte pravdu.“

„Ako ste sa dostali až do Škótska? Prečo ste boli zamestnaná tak ďaleko od domova?“

Sklopila zrak. „Donaldovci uverejnili inzerát, presne ako vy, pane. Po manželovej smrti som sa ocitla v ľažkej situácii. Skôr ako som sa vydala, pracovala som ako obyčajná slúžka a ne-

skôr ako osobná slúžka panej domu. Práca domácej sa mi zda-la ešte nádejnejšia.“

Prikývol a znova sa zadíval na jej odporúčania.

„Deti nemáte, je tak?“

„Nie, nemám.“

„Myslíte si, že v Londýne sa vám bude páčiť? Je celkom iný ako severské dediny.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Okrem toho nie som ženatý a moja domácnosť zrejme ničím nepripomína tie, na ktoré ste zvyknutá. Nemám manželku a netúžim sa ženiť, takže si robím, čo sa mi zapáči, a nedodržiavam nijaký režim. Týždeň možno strávím zamknutý v dielni, a potom sa na-rýchlo rozhodnem usporiadať večierok pre priateľov. Ak vás zamestnám, budete sa musieť ustavične prispôsobovať menia-cim sa podmienkam.“

Tvárou jej preletel zvláštny krivý úsmev.

„Hádam zistíte, že sa viem prispôsobiť akejkoľvek situáciu, pane. Verím, že všetky domácnosti sú v podstate podobné, a som si istá, že zvládnem viesť tú vašu, nech máte akokoľvek nepravidelný rozvrh.“

Nadýchla sa a pokračovala: „Čo sa týka Londýna, v súčasnosti mi mestský život dokonale vyhovuje. Už sa teším na zmenu a vzrušenie s ňou spojené.“

„Hm,“ vydýchol nerozhodne.

Presne to ma trápi, pomyslel si. Zmena a potenciálne vzru-šenie spojené s tým, že bude bývať v mojom dome. Je príliš pekná, a hoci má už dvadsaťdeväť, vyzerá oveľa mladšie, čo nie je najlepšie. Keby si chcel nájsť novú milenkú, bolo by to iné. Okamžite by ju ubytoval v peknom mestskom domčeku. Neprišla mu však zohrievať posteľ a on neboli ten typ, čo vy-užíva slúžky alebo domáce. Musel však uznať, že ešte nikdy ho nijaká z jeho podriadených (vrátane potenciálnych) nepri-ťahovala tak ako ona.

Kiežby sa bývalá domáca pani Beattyová pred mesiacom ne-čakane nerozhodla, že dá výpoved'. Spravila to celkom bez varo-vania a akosi naliehavo, nervózne dodala, že sa sťahuje k moru.

„Zdravie mi už neslúži ako kedysi,“ vysvetľovala, „a lekár mi odporúčal miernejšiu klímu.“

Drakeovi sa videlo, že je zdravá ako repa, ale nemienil sa s ňou dohadovať. O týždeň si zbalila kufre a nasadla do prenajatého koča, ktorý ju odviezol z mesta.

Sklopil zrak a zadíval sa na dokumenty v rukách.

Pani Greenwayová je nepochybne výnimcoľne skúsená domáca. Navyše sa mu nechcelo zaťažovať s ďalšími uchádzačkami. A predsa...

Odložil odporúčania, pozrel jej do žiarivých očí a pripravil sa prednieť nevyhnutné.

Kiežby nebola taká pekná!

Nezamestná ma, uvedomila si Sebastianne Dumontová a zaťala nechty do hnedej bavlnenej kabelky v lone.

Srdce sa jej rozbúchalo ako splašený vtáčik a celá stuhla od strachu.

Musí ma priať. Iná možnosť je nemysliteľná.

Najskôr sa jej zdalo, že pohovor prebieha veľmi dobre. Odpovede, ktoré sa naučila naspamäť, jej poľahky vychádzali z úst. Zdalo sa jej, že ho zaujala, no potom zamyslene stíchol.

Znova zovrela kabelku a mlčky uvažovala nad jeho otázkami a svojimi odpoveďami.

Spravila som chybu?

Prišiel na to, že som mu narozprávala samé lži?

Ako mohol zistíť, že klame, keď jej scenár starostlivo vymysleli a dôkladne pripravili tí, pre ktorých je podvádzanie druhých každodennou prácou?

Vedela, že Napoleonovi muži urobili všetko, čo bolo v ich silách, aby jej zabezpečili túto pracovnú pozíciu a prístup do domu lorda Drakea Byrona. Postarali sa, aby jeho bývalá domáca odišla z dlhorocného zamestnania. Cestu jej vydláždili hrozobami a peniazmi.

Takisto zariadili, že pracovná agentúra vyslala na pracovný pohovor práve ju, Sebastianne Dumontovú.

Očakávali, že sa jej podarí získať prácu domácej a navyše informácie, ktoré od nej požadovali.

Nesmie zlyhať. Za neúspech by zaplatila privysokú cenu. Prišla by o všetko, čo má na tomto svete najradšej.

Jej perspektívny zamestnávateľ bol celkom iný, ako si predstavovala.

Jej otec – matematik – doma často spomínał lorda Drakea. Hovoril o ňom ako o jednom z najšikovnejších mužov súčasnosti v oblasti prírodných vied, teoretickej fyziky a matematiky.

Drake bol vraj génius. Titul z Oxfordu aj Cambridgea získal, skôr ako dovršil dvadsať, a odvtedy mu udelili množstvo prestížnych ocenení vrátane Copleyho medaily.

Keby v jej rodom Francúzsku aj v iných európskych krajinách nezúnila vojna, na kontinente by ho istotne vítali s otvoreným náručím. V súčasnosti však niektorí ľudia dychtili po výsledkoch jeho práce, najmä tej tajnej, ktorú vykonával pre britskú vládu v oblasti kryptografie a matematických šifier.

A práve tie výsledky mala získať.

Vedela o ňom dosť, a tak predpokladala, že bude starší, zhruba vo veku jej otca, s rednúcimi vlasmi, zvráskavenou tvárou a mäkkým okrúhlym bruchom.

Lord Drake však neboli ani okrúhly, ani zvráskavený.

Práve naopak. Bol mladý, pekný, nezvyčajne svalnatý, vysoký, štíhly, so širokými plecami, s mohutnou hrudou a plochým bruchom.

Zaujal by ženu v akomkoľvek veku. Mal husté gaštanové vlasy, aristokratický nos, pekne krojené pery, hranatú bradu a na pohľad vyzeral veľmi príjemne. Predsa ju však najväčšmi očarila inteligencia a veselosť, čo mu vyžarovali zo svetlozeleňých očí. Pochopila, že si musí dávať pozor a nehľadieť do nich pridlho, aby ju náhodou neodhalil. Drake nesmie nikdy zistíť, kto je v skutočnosti a čo zlé mu chce vykonať.

Najskôr ho však musí presvedčiť, aby ju zamestnal. Inak všetko ostatné stratí zmysel.

„Som veľmi usilovná, pane,“ prehovorila, skôr ako stihol povedať niečo, čím by ukončil celý pohovor. „Ubezpečujem vás, že lepšiu domácu nenájdete.“

Zvraštíl oboče. „Som si istý, že vravíte pravdu, pani Greenwayová, a predsa nie som presvedčený, že...“

„V agentúre spomínali, že predchádzajúca domáca s vami strávila veľa rokov,“ skočila mu do reči.

Prikývol. „Pracovala pre mňa, odkedy som kúpil tento dom na Audley Street.“

„Viem si predstaviť, že jej odchod vám istotne narušil režim, hoci aj taký nepravidelný, ako máte vy.“

„Áno, to je pravda,“ prikývol.

„Dovoľte, aby som to napravila. Prijmíte ma a ja sa postarám, aby vaša domácnosť fungovala rovnako hladko a dobre ako predtým. Alebo ešte lepšie.“

„Ešte lepšie?“ zamyslene zopakoval hlbokým barytónom, ktorý ňou prenikol ako hlt teplého brandy. „Sebavedomie vám očividne nechýba.“ Rozhostilo sa ticho a on sa znova začmúril. „Ste nepochybne kvalifikovaná, a predsa...“

Stislo jej srdce a zovrela kabelku, aby nevidel, ako sa jej trasú prsty. Bez premýšľania sa predklonila. „Prosím, pane. Tú prácu potrebujem. Cesta zo Škótska nie je zadarmo a vdovské mi vystačí iba na obmedzený čas. Dovoľte, aby som vám dokázala, že sa o vás postarám. Sľubujem, že neol'utujete.“

Aspoň nie hned', dodala v duchu.

V ústach jej vyschlo, srdce jej prudko bilo. Čakala na jeho odpoveď. Azda bude súhlasiť. Ak nie, nezostane jej iné, iba sa uchýliť k zúfalejším činom. Tie ju však desili natoľko, že o nich ani nechcela uvažovať.

Pomaly zdvihol zrak a prepichol ju jasnými zelenými očami. Prinútilla sa neodvrátiť tvár, nedíval sa inam. Ani sa nepohla, aby ju neodhalil.

Zrazu prudko prikývol. „Dobre teda, pani Greenwayová, presvedčili ste ma. Od zajtra ste moja nová domáca.“

„.... a toto bude vaša izba,“ dopovedala slúžka Parkerová, keď na druhý deň zaviedla Sebastianne do jednej zo spální v podkroví štvorposchodového mestského domu lorda Drakea Byrona.

Sebastianne sa poobzerala a položila čierny kožený kufor na dlážku k jednoduchej posteli z borovicového dreva s čistou prikrývkou z vyblednutej modrej látky. Neušli jej ani čerstvo vymaľované biele steny, úzka dubová skriňa a modré porcelánové umývadlo s džbánom. Na stene visela drobná maľba pastiera so stádom oviec. Hoci bola izba zariadená pomerne stroho, zdala sa jej pohodlná a čistá. Cez dve vikierové okná sa dnu lialo jasné slnečné svetlo.

Keď si však spomenula na svoju izbu s peknými maslovými stenami, kvetinovými závesmi a písacím stolom z ružového dreva, od žiaľu jej stislo srdce. Od vojny chalúpka nedaleko Montsoreau chátrala. Predsa však urobila všetko, aby zostala čistá a veselá. Užívala si zvyšky luxusu a spomienky na šťastnejšie časy.

Za posledné roky sa naučila, ako si poradiť. Dokázala sa zmieriť s ťažkosťami a bojovať. A presne to ju čaká aj tu. Pre bezpečie ostatných členov rodiny urobí všetko, čo bude treba, a vráti sa k nim do domčeka nedaleko Loiry.

Ak všetko pôjde podľa plánu, stretnú sa už onedlho. O niekoľko týždňov, nanajvýš o mesiac, bude mať v rukách informáciu, ktorá uspokojí agentov. Domáca Anne Greenwayová prestane existovať a Sebastianne Dumontová bude konečne opäť sama sebou. Dovtedy musí hrať svoju úlohu tak, aby o nej mladá slúžka nemala ani najmenšie pochybnosti.

Sebastianne už zachytila zvedavý pohľad dievčiníných tmavých očí, hoci slúžka sa navonok tvárla priateľsky. Vedia, že zvyšní sluhovia ju budú pozorovať, skúšať a hodnotiť rovnako, ba dokonca možno aj väčšmi ako jej nový pán. Ak

chce mať nádej na úspech, musí byť ustavične v strehu – nie len vo dne, ale aj v noci.

„Pravdaže, izbu budete mať celú iba pre seba, keďže ste domáca,“ povedala Parkerová, akoby jej čítala myšlienky. „Ja a Edith, teda Cobbsová, sa delíme o susednú izbu,“ pokračovala drobná zaoblená slúžka s rukami zopnutými za chrbtom. „Finneganová a Polková, ktoré pomáhajú v kuchyni, spávajú v izbe pod odkvapom. Posledná izba patrí kuchárke Tremblevej, ktorá pracuje pre pána, odkedy si kúpil tento dom.“

„Kedy ho kúpil?“ opýtala sa so zdvorilým záujmom Sebastianne.

Dievčina zamyslene zvraštila tmavohnedé oboče. „Tušíš to už bude osem rokov. Jeho bývalá domáca strávila v jeho službách rovnaký čas, ibaže potom dala výpoved.“

„Áno, viem.“ Sebastianne vystrela plecia. V slúžkinom hlase a očiach zachytila nevyslovenú výzvu.

Hoci bola zhruba v rovnakom veku ako Parkerová – v skutočnosti mala totiž dvadsaťdva rokov – nesmela sa dať zastrašiť. Pozbierala všetko odhadlanie a rozhodne pozrela dievčine do očí. Slúžka v naškrobenej čiernej rovnošate s bielou zásterou o niekoľko sekúnd odvrátila zrak, odkašľala si a prestúpila z nohy na nohu. „Asi by som už mala ísť. Inak si pán Stowe pomyslí, že som zlenivela. Vravel, že vás mám povodiť po dome. Keď sa vybalíte, príďte za nami na prízemie. Pán Stowe zhromaždi všetko služobníctvo, aby ste sa s nami mohli zoznámiť.“

Sebastianne prikývla. „Ďakujem. Prosím, informujte pána Stowa, že hned prídem. Rada sa oboznámim s celou domácnosťou. Som si istá, že mám pred sebou kus práce.“

„Tej je vždy dosť,“ prisvedčila slúžka, „hoci pán zvyčajne sotva vystrčí nos z dielne. Je veľmi hlbavý, ale spravodlivý. A inteligentný. Občas je trocha zasnívany, sústredený na svoje úvahy a vynálezy, ale nič mu neujde. Vždy vie, čo sa deje.“

Sebastianne prehľtla hrču v hrdle, premýšľajúc, či dievčina utrúsisla tie slová náhodou alebo malo ísť o skryté varovanie. V každom prípade, kým odtiaľto odídem, asi celá ošediviem,

pomyslela si. Teda ak dovtedy neodhalí, že som špiónka, a neskončím vo väzení, kde budem čakať na popravu.

To sa nestane, upokojovala sa. Rozprávala predsa dokonalou angličtinou a o vedení domácnosti si naštudovala všetko, čo treba vedieť. Nejestvuje dôvod, prečo by mali mať podozre nie, že nie je tá, za ktorú sa vydáva.

Jedinou prekážkou bol jej vek. Väčšina domácich mala štyridsať, päťdesiat rokov alebo aj viac. Okrem toho v živote nepracovala ani ako slúžka. No také drobnosti sa dajú poľahky prekonáť. Už predsa zvládla tú najťažšiu výzvu – prinútila ho, aby ju zamestnal. Zvyšok sa postupne utrasie.

V to aspoň dúfala.

„Nuž, ďakujem, že ste mi ukázali izbu, Parkerová,“ vyhlásila Sebastianne príjemným tónom, no zároveň dala dievčine jasne najavo, že má odísť.

Slúžka na ňu chvíľu hľadela, potom sklopila zrak. „Áno, paní. Ako som vravela, roboty je dosť.“

„O tom nepochybujem.“

Bola si tiež istá, že Parkerová sa najskôr zastaví v miestnosti pre služobníctvo a všetkým porozpráva o svojich dojmoch z novej domácej. Dievčina sa uklonila a zatvorila za sebou dvere.

Až keď jej kroky na chodbe utíchli, Sebastianne si vydýchla a rozochvane klesla na posteľ. Dovtedy zadržiavala dych.

Mon Dieu, som taká sama. Tak veľmi sa bojím. Nech ma ochraňuje dobrotívý Boh. Nech sa mi nič nestane.

Napokon sa prinútila vstať, otvorila kufor a začala si vybaľovať skromný majetok.

V inej časti domu sa Drake prudko strhol zo sna a zmätene zažmukal. Až po chvíli si uvedomil, že je v dielni. Zrejme nadránom znova zaspal pri stole, kde uvažoval o svojej najnovšej teórieme.

Narovnal sa na stoličke, vystrel ruky nad hlavu, uvoľnil si stuhnuté svaly a zaboril prsty do strapatých vlasov. Pozrel na

pozlátené hodiny na kozube. Čas na šiestich hodinách, ktoré ticho tikali na rôznych miestach v dielni, sa nelíšil ani o pol sekundy. V tej chvíli všetky ukazovali deväť hodín dvadsať jeden minút ráno.

Zrejme by mal vyjsť na poschodie, okúpať sa, oholiť a prezliecť. Neskôr v ten deň ho predsa očakávajú v clybournskom sídle. Švagríná Claire usporadúva prvý slávnostný večierok sezóny a od matky dostał výslovny príkaz, že musí prísť.

„Nakoniec z toľkej práce ochorieš,“ vyhlásila Ava Byronová minulý týždeň pri večeri v rodinnom kruhu. „Ustavične riesiš nejaké hlavolamy. Oddych ti iba prospeje.“

Chápavo sa na ňu usmial. „Dobre vieš, mama, že hlavolamy riesim rád. No nemusíš sa báť, určite prídem. Vy dámy ste do príprav večierka istotne vložili veľa úsilia.“

Dúfal len, že Claire a matka nepozvali aj kŕdeľ naivných dievčat, ktoré si chcú počas prvej sezóny v Londýne uloviť manžela. Nemal totiž najmenší záujem o mladé slečinky, ktoré sotva vyšli zo školských lavíc, a už vôbec nie o manželstvo.

Na návšteve bude mať aspoň príležitosť pozehvárať sa s najstarším bratom Nedom o vylepšeniaciach šifry, ktorú tajne vyvinul pre britskú vládu. Edward, vojvoda z Clybournu, v rodine prezývaný Ned, zastával významnú pozíciu na ministerstve, no o jeho aktivitách vedelo len zopár vyvolených vysokopostavených ľudí.

Drake bol talentovaný matematik, a tak ho Ned pred niekoľkými rokmi oslovil, či nechce spolupracovať s vládou v oblasti šifier. Drakea to zaujalo a zistil, že ide nielen o podnetnú, ale zároveň aj užitočnú činnosť. Rovnako ako zvyšok rodiny túžil, aby Británia zvíťazila v boji nad Napoleonom.

Výlety do sveta špionáže sa stali zaujímavou súčasťou jeho intelektuálneho snaženia. Štát mu okrem toho platil nezvyčajne vysoké štipendium – odmenu, ktorou ako štvrtý syn vojvodu veru nepohrdol.

Zrazu mu nepríjemne zaškvŕkalo v žalúdku a vrátil sa do prítomnosti. Povystieral poznámky porozhazdzované po do-

škriabonom fl'akatom dubovom stole a zapchal fl'aštičku s atramentom krištáľovou zátkou.

Brká, ceruzky a kúsky kriedy nechal ležať nedaleko škatule, v ktorej sa povaľovali skrutky, cievka s tenkým medeným drôtom, otvorený vreckový nôž a kladivo.

Vstal a vyšiel z izby. Dielňa sa nachádzala na prízemí v zadnej časti domu, blízko pri schodisku pre sluhov, ktoré často využíval, keď chcel rýchlo vybehnúť do svojej izby na prvom poschodi a nemal chuť kráčať k hlavnému schodisku v prednej časti domu.

Otvoril tajné dvere v stene a začal stúpať nahor.

Na odpočívadle sa nad ním sčista-jasna zjavili tmavé sukne a drobné kožené topánočky.

„Ach!“ skríkla žena hodvábne jemným hlasom.

Len-len že sa s ňou na úzkom schodisku nezrazil. Obom sa podarilo zastať len niekoľko centimetrov od toho druhého.

„Ste to vy, pani Greenwayová?“

Pozrela mu do očí – tie jej ziarili ako dva medenáky. „Preprepáčte, pane, nevidela som vás.“

„Nie, nie, bola to moja vina,“ vyhlásil. „Nemal som ísť po schodisku pre služobníctvo.“ Odmlčal sa, zaklonil hlavu a lepšie si ju obzrel.

Naskytol sa mu úchvatný pohľad. Anne Greenwayová sa mu zdala ešte príťažlivejšia, ako si pamätal. Mala štíhlú postavu, podmanivé ústa a smotanovú pleť. Do líc jej vošla farba, takže pripomínali krehké vnútro mušle.

„Už ste tu?“ Tá poznámka sa videla hlúpa aj jemu.

„Áno,“ prisvedčila s rukami založenými na štíhlom drieku. „Prišla som iba pred hodinou.“

Prekrížil si ruky na hrudi, no vzápäť ich znova spustil. Stáli veľmi blízko pri sebe. „Zatiaľ sa vám všetko pozdáva? Čo vás izba? Je prijateľná?“

Na čele sa jej zjavili jemné vrásky. Výraz jej tváre napovedal, že ju tá otázka prekvapila. Nečudoval sa jej. Väčšina zamestnávateľov by sa na to neobťažovala opýtať.

„Áno,“ odvetila. „Je viac než prijateľná. Ďakujem, pane.“
Pohojdal sa na pätach. „A čo dom? Už ste sa tu stihli poobzerať?“

Znova sa prekvapene zamračila. „Nie, ešte nie. Práve idem na prízemie, kde sa mám stretnúť so služobníctvom a oboznámiť s domácnosťou. Rada by som sa čo najskôr pustila do práce.“

Tie správne slová z úst domácej, pomysel si. Každý zamestnávateľ by mal byť rád, že ich počuje. Tak prečo sa mu zdá, že nie je nedočkavá, ale skôr nervózna? Nervozita sa však azda dá pochopiť. Koniec koncov, má pred sebou prvý deň v novej práci, v novom meste, u nového pána, v novom dome plnom sluhov, ktorých vôbec nepozná. Za daných okolnosti by bol istotne nervózny aj on.

„Určite sa vám bude dariť,“ vyhlásil a tentoraz prekvapil aj seba. „Prvé dni sú zakaždým najnáročnejšie.“

„Máte pravdu. Ďakujem za vašu dôveru, pane.“ Sklopila zrak a sklonila hlavu. V tej chvíli jej na vlasy zopnuté do uzla dopadol pás slnečného svetla z okna nad nimi. Tentoraz ich neskrývala pod čepcom. Pramienky sýtych farieb zažiarili vo všetkých jesenných farbách – dohneda, dočervena a dozlatisťa. Medzi nimi znova zazrel zopár šedivých pramienkov pri pomínajúcich vzácne striebro, ktoré ho mali uistíť o jej pokročilom veku.

Zadíval sa jej do tváre. Bola taká mladá a pekná.

Príliš mladá.

Príliš pekná.

Prečo som ju prijal? spytoval sa v duchu sám seba.

Lebo si idiot, znala správnu odpoveď.

Prestúpil z nohy na nohu. Cítil, ako mu krv prúdi do časti tela, na ktoré by teraz najradšej nemyslel. Na také veci nemal právo.

„Zrejme by som vás už nemal zdržiavať,“ povedal a odstúpil, aby mohla prejsť popri ňom. „Keby ste sa chceli niečo opýtať alebo keby vás niečo trápilo, prosím, bez váhania sa na mňa obráťte.“

Prikývla a vykročila, no vzápäť sa zháčila. „Viete, jednu otázku už mám.“

Oprel sa o stenu, bojujúc s túžbou pristúpiť k nej a oprieť o stenu ju. Chcel ju pobožkať. Srdce sa mu rozbúchalo rýchlejšie. Predstavil si, ako asi chutí a ako by reagovala na jeho bozk. Inštinktívne vedel, že by chutila lahodne.

„Áno?“ povzbudil ju. Tajne dúfal, že mu splní želanie a požiada ho, aby spravil presne to, čo si predstavoval.

„Želáte si, aby som s vami konzultovala jedálny lístok?“ opýtala sa ticho.

Hľupo na ňu civel. Čírou silou vôľe sa mu podarilo nedat najavo sklamanie a naliehavú túžbu.

Spamätaj sa, chlape, napomínal sa v duchu. Najradšej by si streliл zauch. Je tvoja nová domáca a pre jej dobro aj svoje vlastné by si na to nemal zabúdať.

„Za normálnych okolností by som sa obrátila na pani domu,“ pokračovala, očividne si neuvedomujúc jeho vnútorný nepokoj, „ale keďže žijete sám, zišlo mi na um, či o jedlách nechcete rozhodovať vy osobne.“

Pomaly, zhlboka sa nadýchol. „Netreba. Môžete napláňovať, čo sa vám zapáči, len nesmiete kuchárke prikázať, aby ma kŕmila vyprážanou pečenou a prepeličími vajcami.“

„Nijaká pečen ani prepeličie vajcia,“ zopakovala a na tvári sa jej zjavil slabý úsmev. „To si hádam zapamätám.“

Odvrátil zrak. Jej pery ho neskutočne lákali.

„Zrejme zistíte, že pani Tremblová je veľmi šikovná. Môžete sa na ňu spoľahnúť.“

„To aj urobím. Ešte raz d'akujem, pane.“

„Pani Greenwayová.“

Odstúpil ešte o centimeter, aby mohla prejsť popri ňom. Jej topánky na nízkom podpätku ticho klopkali na drevených schodoch. Až ked' odišla, dovolil si zúfalo vzdychnúť.

Priveľa pracujem, pomyslel si. Zanedbávam svoje fyzické potreby. Keby sa v poslednom čase nesústredil iba na prácu, určite by sa nedal tak ľahko očariť Anne Greenwayovou.